

Założenia zmian ustawy o związkach zawodowych

zadaniom, a w szczególności wspólnego zarządu majątkiem związkowym, prowadzenie działalności wydawniczej oraz reprezentowania interesów swych członków wobec odpowiednich organów państwowych i społecznych. Już obecnie powstają stałe organy współpracujący z związkami zawodowymi w układzie terytorialnym (województwie, powiat, powiaty) jak też w układzie pokrewnych branż. W tym rodzaju instytucje nie byłoby jednak związków zawodowych w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i nie podlegabyby rejestracji sądowej.

zadach które pokreślił przygotowana nowa ustawa o PWP; uczestniczenia przy rozdziale -dzialek w pracowniczych ogrodach działkowych.

Naczelna zarządka związkowego działania powinno być nierozdzielnie reprezentowanie szeroko pojętych interesów pracowniczych oraz potrzeb rozwojowych całej partii narodowej.

Dlatego też w ustawie proponuję się podkreślić, że związki zawodowe współdziałają z kierownikami zakładów pracy oraz działającymi w zakładzie pracy organami samorządu wymy w zakresie tworze-

nia, a w szczególności wspólnego zarządu majątkiem związkowym, prowadzenie działalności wydawniczej oraz reprezentowania interesów swych członków wobec odpowiedzialnych organów państwowych i społecznych. Już obecnie powstają stałe organy współpracy związków zawodowych w układzie terytorialnym (województwie, powiatowym) jak też w układzie pokrewnych branż, do rodzaju instytucji nietylko bybyh jednak związkami zawodowymi w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i nie podlegabyby rejestracji sądowej.

zadach które pokreślił przygotowana nowa ustawa o PWP; uczestniczenia przy rozdziale -dzialek w pracowniczych ogrodach działkowych.

Naczelna zarządka związkowego działania powinno być nierozdzielnie reprezentowanie szeroko pojętych interesów pracowniczych oraz potrzeb rozwojowych całej partii narodowej.

Dlatego też w ustawie proponuję się podkreślić, że związki zawodowe współdziałają z kierownikami zakładów pracy oraz działającymi w zakładzie pracy organami samorządu wymy w zakresie tworze-

nia, a w szczególności wspólnego zarządu majątkiem związkowym, prowadzenie działalności wydawniczej oraz reprezentowania interesów swych członków wobec odpowiedzialnych organów państwowych i społecznych. Już obecnie powstają stałe organy współpracy związków zawodowych w układzie terytorialnym (województwie, powiatowym) jak też w układzie pokrewnych branż, do rodzaju instytucji nietylko bybyh jednak związkami zawodowymi w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i nie podlegabyby rejestracji sądowej.

zenia w sprawowaniu władzy. Funkcjonować będą więc Pracownicze Rady Zakładowe, na zasadach które określi przygotowywana nowa ustawa o FWP; uczestniczenia przy rozdziale działek w pracowniczych ogrodach działkowych.

Naczelna zasada związkowego działania powinno być nierozdzielne reprezentowanie szeroko pojętych interesów pracowniczych oraz potrzeb rozwojowych gospodarki narodowej.

Dlatego też w ustawie proponuję się podzielić, że związki zawodowe współpracują z kierownikami zakładów pracy oraz działającymi w zakładzie pracy organami samorządu wymy w zakresie tworze-

nia związkowego współdziałania do realizacji swych zadań, a w szczególności wspólnego zarządu majątkiem związkowym, prowadzenie działalności wydawniczej oraz reprezentowania interesów swych członków wobec odpowiedzialnych państwowych organach. Wobec obecności stałe organów współpracujących z związkami w układzie terytorialnym (wojewódzkie porozumienia) jak też w układzie pokrewnych branż. Też rodzaju instytucje nie byłyby jednak związkami zawodowymi w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i nie podlegałyby rejestracji sądowej.

zadach które pokreślił przygotowana nowa ustawa o PWP; uczestniczenia przy rozdziale -dzialek w pracowniczych ogrodach działkowych.

Naczelna zarządka związkowego działania powinno być nierozdzielnie reprezentowanie szeroko pojętych interesów pracowniczych oraz potrzeb rozwojowych całej partii narodowej.

Dlatego też w ustawie proponuję się podkreślić, że związki zawodowe współdziałają z kierownikami zakładów pracy oraz działającymi w zakładzie pracy organami samorządu wymy w zakresie tworze-

nia, a w szczególności wspólnego zarządu majątkiem związkowym, prowadzenie działalności wydawniczej oraz reprezentowania interesów swych członków wobec odpowiedzialnych organów państwowych i społecznych. Już obecnie powstają stałe organy współpracy związków zawodowych w układzie terytorialnym (województwie, powiatowym) jak też w układzie pokrewnych branż, do rodzaju instytucji nietylko bybyh jednak związkami zawodowymi w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i nie podlegabyby rejestracji sądowej.

Oświadczenie XIX Plenum KC PZPR w związku z 30 rocznicą podpisania Układu Warszawskiego

PRZED 30 laty państwa socjalistyczne Europy zawarły w Warszawie Układ o Przyjaźni, Współpracy i Pomocy Wzajemnej.

Podpisanie Układu Warszawskiego nastąpiło w sytuacji nasilenia przez imperializm groźby dla pokoju. Układ ten, wyrażający woli państw socjalistycznych, powołał do życia w Europie 1 integralności terytorialnej państw socjalistycznych, w tym również Polski. Wyrażał on gotowość do współpracy z państwami socjalistycznymi, w szczególności z Związkiem Radzieckim, w celu zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Podjęcie kroku do umocnienia swej obrony i zapewnienia warunków dla pokojowej pracy swych narodów — państwa socjalistyczne w ramach Układu Warszawskiego konsekwentnie kontynuowały różnorodne wysiłki na rzecz wyeliminowa-

nia agresji i groźby stosowania siły, na rzecz rozbrojenia, pokojowego współistnienia państw o różnych systemach, społeczno-politycznych, rozstrzygnięcia problemów spornych wyłącznie drogą pokojową. Na szczególne podkreślenie zasługuje walka ZSRR i pozostałych państw socjalistycznych — członków Układu Warszawskiego o zapobieżenie groźbie wybuchu wojny nuklearnej, o całkowite rozbrojenie i zniszczenie wszelkich broni masowej zagłady.

Komitet Centralny PZPR stwierdza, że obronny sojusz państw socjalistycznych w ciągu 30 lat swego istnienia spełniał swoją rolę. Układ Warszawski skutecznie zapewnił bezpieczeństwo i nienaruszalność granic Polski i wszystkich państw sojuszników. Był niezawodną tarczą obronną chroniącą osiągnięcia budownictwa socjalistycznego, pokojowe życie i pracę narodów całej naszej wspólnoty. Był on i pozostaje gwarantem nie-

Uchwała XIX Plenum KC PZPR

1. Klasa robotnicza w sojuszu z chłopstwem i inteligencją realizuje historyczną misję budowy socjalizmu w Polsce. Partia, utrwalając ten sojusz, będzie umacniała w nim partnerską pozycję inteligencji, zdecydowanie zwalczając wszelkie próby przeciwstawiania jej robotnikom i chłopom, osłabienia jednolitości polskiego świata pracy.

Odpowiedzialność za Polskę i jej przyszłość wymaga, szczególnie dziś, połączenia w jeden nurt wysiłków wszystkich ludzi pracy, zwiększonego udziału twórczej myśli tak, by skutecznie przełamać obecne trudności, sprostać wyzwaniom XXI wieku, przyspieszyć rytm społeczno-gospodarczych przemian, zagwarantować godne miejsce Polski we wspólnocie socjalistycznej, w międzynarodowej społeczności.

2. Ogólnonarodowe cele, które trzeba osiągnąć, wymagają wiedzy, doświadczenia i patriotycznych postaw inteligencji, jej pełnego zaangażowania nie tylko na miarę postępowego dziedzictwa i cichych kart zapisanych przez nią w historii naszego narodu, ale i na miarę współczesnych i przyszłych potrzeb.

3. Spójrzne zadania, od których rozwiązania zależy wejście na drogę intensywnego, efektywnego rozwoju gospodarczego i sprzeczanie wymogom współczesnej cywilizacji, muszą stać się inspiracją do skutecznego i pełnego zaangażowania kadry i kadry, doświadczenia i patriotycznych postaw inteligencji, jej pełnego zaangażowania nie tylko na miarę postępowego dziedzictwa i cichych kart zapisanych przez nią w historii naszego narodu, ale i na miarę współczesnych i przyszłych potrzeb.

W tym celu należy polepszać materialne i prawnoorganizacyjne warunki pracy środowisk inteligencji. Trzeba też konsekwentnie realizować zasady polityki kadrowej ustalone na XIII Plenum KC, modyfikować systemy plac, wynagrodzeń i podatków, wzbogacać bodźce moralne — tak, by preferowały postawy twórcze, nowatorskie i wyróżniały jakościowe wyniki pracy. Wśród stosowanych w praktyce kryteriów należy wzmocnić te, które premiują materialnie i prestiżowo najwybitniejsze osiągnięcia.

4. Wielkie przemiany minionego czterdziestolecia zwały podstawową część inteligencji z socjalizmem. Za działania na rzecz porozumienia narodowego, za sumienną pracę i umacnianie socjalistycznego państwa, Komitet Centralny wyraża szacunek wszystkim organizatorom produkcji i życia społecznego, wszystkim twórcom nauki, techniki, kultury i sztuki, którzy swą odpowiedzialną postawą, pracowitością i ofiarnością przyczynili się i przyczyniają do wzbogacenia dorobku Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Partia będzie udzielać im swego poparcia.

Budowa nowego ustroju nie była wolna od trudnych doświadczeń, odskakujących piękno także na postacie inteligencji. Polityka partii będzie tworzyła warunki sprzyjające przezwyciężaniu postaw nieufności i wycofywania. Przekształcenie rozterek i wątpliwości w obowiązki zaangażowania polskiej inteligencji jest szczególnym zadaniem członków partii i organizacji partyjnych działających w tym środowisku.

5. Partia oczekuje, że inteligencja będzie czynnie współdziałać w umacnianiu państwa, wspierać proces pogłębiania demokracji socjalistycznej, że potwierdzi swą patriotyczną postawę w zbliżających się wyborach do Sejmu. Partia popiera wszelkie formy aktywności społeczno-politycznej środowisk inteligencji, służące realizacji polityki socjalistycznej odnowy.

Na opiniodawczych i odpowiedzialnych za edukację młodzieży środowiskach inteligencji spoczywa wielka odpowiedzialność za kształtowanie poczucia powinności obywatelskich, socjalistycznej świadomości i postaw społecznych.

6. Partia będzie się zdecydowanie przeciwstawiać próbom zmierzającym do naruszania socjalistycznego kierunku rozwoju naszej ojczyzny oraz osłabiania w postawach inteligencji poczucia obowiązków wyznaczanych przez podstawowe interesy narodowe i polską rację stanu.

7. Komitet Centralny stoi na stanowisku, że pełne wykorzystanie potencjału polskiej inteligencji jest możliwe tylko w procesie konsekwentnej realiza-

podważalności jaltańskopoczdamskiego porządku te rytorialno-politycznego w Europie, owoców zwycięstwa nad hitlerowskim faszyzmem. Stanowił on czynnik utrzymania pokoju na naszym kontynencie i na całym świecie.

Doświadczenia historyczne Polski, ocena ostatnich dziesięcioleci, a także aktualnej sytuacji międzynarodowej jednoznacznie wskazują, że zawarcie Układu Warszawskiego oraz jego 30-letnie działanie odpowiada i odpowiada najwyżej interesom Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

W krajach naszej wspólnoty obchodziliśmy uroczyste 40 rocznice historycznego zwycięstwa nad niemieckim faszyzmem. Wskaazywaliśmy na nauki i doświadczenia naszych narodów z lat wojny, oddawaliśmy część milionom poległym w walce o wolność i powojenny ład pokojowy. Przypomnijmy — dla Europy rocznica ta oznacza czterdziście lat życia w po-

koju. Ogromną w tym rolę odegrał Układ Warszawski. Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej stwierdza, że przedłużenie okresu obowiązywania Układu Warszawskiego dokonane w Warszawie w dniu 26 kwietnia br. na spotkaniu kierownictwa partii i państw — stron Układu Warszawskiego służy sprawie pokoju, bezpieczeństwa europejskiego i naszych polskich granic, służy umacnianiu sojuszniczej współpracy państw członkowskich i jednolitości narodów socjalistycznej wspólnoty.

Komitet Centralny PZPR Warszawa, 14 maja 1985 r.

Założenia CPR na 1986 r. zatwierdzone do konsultacji społecznej przez Radę Ministrów

(Tezy)

— Założenia CPR na 1986 rok zostały opracowane w ściśle sformułowanej koncepcji NPSG na lata 1986—90 co wymagało wcześniejszego niż w latach ubiegłych ich przygotowania i przedstawienia do konsultacji. Założenia te przewidują poważne pobudzenie w 1986 r. głównych czynników wzrostu dochodu narodowego a przede wszystkim przedsiębiorczości, postępu technicznego i inwestycji.

— Szacuje się, że w 1986 r. wzrosną w gospodarce społecznej: majątek produkcyjny o 2,4 proc., zatrudnienie w sferze produkcji materialnej — o 0,2 proc., podaż podstawowych paliw, surowców i materiałów — o 1,9 proc. Powinno nastąpić zahamowanie procesu starzenia się majątku produkcyjnego.

— Przyrost zatrudnienia powinien wystąpić w tych działach gospodarki, w których wzrost wydajności pracy jest technicznie trudniejszy i ekonomicznie kosztowniejszy. W pozostałych — wzrost produkcji trzeba będzie zapewnić w całości dzięki zwiększeniu wydajności pracy.

— W roku przyszłym blisko 70 proc. surowców importowanych będzie pochodziło z państw socjalistycznych, głównie z ZSRR. Państwa te będą także podstawowym dostawcą maszyn i urządzeń niezbędnych dla unowocześnienia gospodarki. Utrzymanie poziomu nadwyżki w obrocie z ZSRR, co zapewnia poważne zasilenie dochodu narodowego do podziału.

— Podstawowym celem społeczno-gospodarczego planu jest poprawa warunków i poziomu życia społeczeństwa w połączeniu z umacnianiem równowagi gospodarczej i wzrostem aktywności gospodarczej. Poprawa ta będzie się wyrażała m. in. osiągnięciem postępu w równowadze gospodarki a zwłaszcza w zwiększeniu spożycia podstawowych artykułów rolnych i przemysłowych, lepszym zaspokajaniem potrzeb na usługi społeczne, wzrostem rozmiarów budownictwa mieszkaniowego.

— Urzeczywistnienie celu planu w świetle ograniczonego przyrostu podaży podstawowych czynników produkcji wymaga zwiększenia efektywności gospodarowania. Chodzi zwłaszcza o wzrost społecznej wydajności pracy w tempie odpowiadającym założonemu wzrostowi dochodu narodowego, o obniżenie materiałochłonności, o wzrost wolumenu eksportu do I obszaru o 5,8 proc., a do II — o co najmniej 4 proc. Niezbędna jest pełna realizacja rzeczowych zadań inwestycyjnych i nieprzekraczanie poziomu nakładów.

— Przyrost zdolności wydobywczych i przetwórczych oraz dostawy surowców stawa się przedsięwzięciem przez myślu paliwowo-energetycznego możliwości wzrostu produkcji o 2,2 proc. Zakłada się, że w 1986 roku produkcja węgla kamiennego wyniesie 192 mln ton, brunatnego — 61,5 mln ton, gazu kokosowniczego — 5,950 mln m sześciu, ziemne-

go — 5,800 mln m sześciu, energii elektrycznej — 138,5 mld kWh, a przerób ropy naftowej — 14,4 mln ton.

Tempo wzrostu całej produkcji przemysłowej możliwe do osiągnięcia w 1986 r. można szacować w granicach 3,2 — 3,7 proc. pod warunkiem obniżenia materiałochłonności produkcji co najmniej o 1,7 — 2,1 proc. Jej energochłonność o 1,6 — 2,0 proc. oraz wzrost wydajności pracy w tempie odpowiadającym dynamice wzrostu produkcji.

— Główne zadania gospodarcze w przemyśle to: uzyskanie założonej obniżki kosztów materiałowych i zwiększenie wydajności pracy, osiągnięcie wydajnego wzrostu eksportu wyrobów przemysłu elektromaszynowego, poprawa jakości produktów, zwiększenie skali odnowienia parku maszynowego, wydajny wzrost produkcji części zamiennych.

— Podstawowym celem w dziedzinie gospodarki żywnościowej jest dokonanie dużego kroku w kierunku zwiększenia stopnia samowystarczalności żywnościowej kraju. Uwzględniając wielokierunkowe działania na rzecz wzrostu produkcji rolniczej, w przeciętnych warunkach urodzaju można liczyć na uzyskanie w 1986 r. ogólnego wzrostu produkcji roślinnej w granicach 3,1—4,2 proc. Stan zasobności w paszę pozostanie przewidywać wzrost produkcji zwierzęcej o ok. 2,4 proc. — 2,9 proc.

— Zasadniczymi kierunkami inwestowania w rolnictwie aktywne wspomaganie przez państwo będą nadal melioracje, zaopatrzenie rolnictwa i wsi w wodę, modernizacja sieci elektroenergetycznej oraz przechowywalność zbiorów.

— Produkcja przedsięwzięcia przemysłu spożywczego w warunkach przeciętnych urodzajów może się zwiększyć o 2—3,3 proc. Szacuje się, że dostawy wyrobów tego przemysłu na rynek wzrosną o 2—2,5 proc. Intensyfikowane będą działania zmierzające do przyspieszenia modernizacji i restrukturyzacji przemysłu rolno-spożywczego.

— Prace w zakresie postępu naukowo-technicznego służyć będą realizacji zmian strukturalnych w gospodarce i przełamaniu stojących przed nią barier rozwojowych. Kontynuowana będzie praktyka udzielania zamówień rządowych na realizację ważnych zadań z zakresu nauki i techniki.

— Głównym zadaniem stojącym przed handlem i współpracą gospodarczą z zagranicą będzie dalsze umacnianie socjalistycznej integracji gospodarczej oraz uzyskanie odpowiedniej dynamiki eksportu zwłaszcza do II obszaru państwa.

— Wstępne założenia planu eksportu do I obszaru na 1986 r. wynikają z aktualnego stanu prac nad koordynacją planów na lata 1986—90

z krajami RWPG. Do realizacji tych zamierzeń trzeba zapewnić wzrost eksportu o 5,8 proc. Tempo wzrostu importu z I obszaru może wynieść 3,9 proc. Import podstawowych surowców i materiałów z krajów socjalistycznych utrzymamy na poziomie br. z wyjątkiem gazu ziemnego i energii elektrycznej, których import z ZSRR wzrośnie.

— Wolumen eksportu do krajów II obszaru wzrośnie o 4 proc. W tym samym tempie wzrosnie import. Należy poszukiwać możliwości uzyskania wyższego tempa wzrostu eksportu zwłaszcza wyrobów przemysłu elektromaszynowego.

— Urzeczywistnienie przedstawionych założeń wzrostu produkcji i obniżki kosztów jej wytworzenia może zapewnić zwiększenie w 1986 r. dochodu narodowego wytworzonego o 3,1 proc., a w przypadku uzyskania pomysłniejszych wyników w oszczędzaniu surowców, paliw i materiałów — o 3,6 proc.

— Dochód narodowy do podziału wzrośnie w 1986 r. o 3,0—3,5 proc. Jeśli idzie o jego podział, to nieznaczne osłabienie tempa wzrostu spożycia w porównaniu z tempem wzrostu całego dochodu narodowego umożliwi istotny wzrost inwestycji w przemyśle i rolnictwie, szybszy postęp w budownictwie mieszkaniowym oraz w budownictwie ochrony zdrowia i oświaty.

— Przy założonej dynamice robót remontowych (5,7 proc.), przewidywany podaż dóbr inwestycyjnych oraz istniejącym potencjale wykonawczym możliwości zwiększenia tempa inwestycji brutto ograniczone są w 1986 r. do 6,0 proc. Przyrost nakładów powinien służyć podejmowaniu inwestycji odtworzeniowo-modernizacyjnych. Stosunkowo wysoki wzrost nakładów na inwestycje centralne wynika z konieczności zwiększenia tempa realizacji 28 inwestycji przewidzianych do oddania w latach 1986—87.

— Głównym celem w dziedzinie rynku wewnętrznego pozostaje odzyskanie równowagi pieniężno-towarowej. Uzyskana zostanie równowaga między globalnym funduszem nabywczym ludności na zakup towarów i usług — a ich podażą.

— Nastąpi dalszy wzrost kosztów wydobycia surowców, kontynuowany będzie proces uwalniania cen podstawowych surowców, wzrost kosztów uzyskania przyrostu produkcji rolnej. Spowoduje to wzrost ogólnego poziomu cen detalicznych — po 1 stycznia 1986 — jak się szacuje — o ok. 6,5 do 7,5 proc., tj. niższy niż przewidywany w 1985 r. (9 proc.).

— Należałoby utrzymać przyrost przychodów nominalnych ludności w granicach umożliwiających wzrost spożycia o 2 proc. wynikających z proponowanego podziału dochodu narodowego. Proponuje się rozważenie dwóch wariantów kształtowania wzrostu płac nominalnych.

— W warunkach umiarkowanych możliwości oraz szybkiego wzrostu i starzenia się ludności celem zasadniczym jest utrzymanie co najmniej na dotychczasowym poziomie stanu zdrowotnego ludności przy uzyskaniu poprawy w priorytetowych dziedzinach, takich jak usprawnienie podstawowej opieki zdrowotnej, opieka nad matką i dzieckiem, poprawa efektywności społecznej. Zwiększy się liczba łóżek w szpitalach o 3,5 tys., miejsc w łóżkach o 2 tys., a dostawy wyrobów farmaceutycznych, sanitarnych i sprzętu medycznego objęte zostaną zamówieniami rządowymi.

— Liczba dzieci i młodzieży w wieku 3—18 lat wzrośnie o 202 tys. Pierwszoplanowym zadaniem jest przyspieszenie tempa budownictwa oświatowego. Powinno przybyć w 1986 r. 3,4 tys. pomieszczeń do nauki. Wszystkimi formami opieki przedszkolnej objętych zostanie 1,4 mln dzieci, o 20 tys. więcej niż w roku 1985.

— W działalności kulturalnej będą nadal podejmowane działania dla pełniejszego wykorzystania istniejącego potencjału usługowego. Podstawowe zadanie — to tworzenie warunków do powszechnego uczestnictwa w kulturze i rozszerzenie mecenatu nad kulturą. Nakłady globalne na kulturę i broszur ukształtują się na poziomie 230-235 mln egz., tj. 6,1—6,2 egz. na jednego mieszkańca.

— Założenia dotyczące budownictwa przewidują zrealizowanie od 195 do 200 tys. mieszkań, tj. odpowiednio 2,6—5,3 proc. więcej niż w 1985 r. Jest to uwarunkowane zwiększonym zaangażowaniem środków ludności w spółdzielcze budownictwo własnościowe. Remontem i modernizacją poddanych zostanie 110 tys. mieszkań.

— W gospodarce komunalnej przewiduje się przygotowanie terenów uzbrojonych pod efekty budownictwa mieszkaniowego oraz zaspokojenie potrzeb na podstawowe usługi. Nastąpić ma pewna poprawa w zaopatrzeniu w wodę z wodociągów, w dostawach ciepła a także gazu płynnego.

— Przedstawiając założenia CPR na 1986 r. do konsultacji społecznej Rada Ministrów zwraca się o przyjęcie ich jako podstawy dla planowania działalności przedsiębiorstw zgodnie z interesem załóg i całej gospodarki. Wyrażenie opinii na temat trafności założeń, sposobów ich realizacji, możliwości korzystnej ich modyfikacji powinno pozwolić na opracowanie projektu CPR w taki sposób, aby uwzględnić on możliwości gospodarki, zapewniał uruchomienie jej rezerw dla uzyskania postępu w realizacji zadań społecznych planu.

— Konsultacje założeń będą organizowane przewodniczący Komisji Planowania przy RM wspólnie z właściwymi organami administracji, z pomocą środków masowego przekazu.

(PAP)

Włęcej zaangażowania

W KD PZPR w Gdańsku Wzrósł udział w spotkaniu członka KC PZPR Zbigniewa Kowalskiego z aktywem partyjnym reprezentującym środowisko inteligencji. Omówiono treści i sposoby realizacji uchwały XIX Plenum KC PZPR w POR w komitetach uczelnianych. Podkreślono partnerską rolę inteligencji i współdziałanie z klasą robotniczą, potrzebę lepszej współpracy nauki z przemysłem, zaangażowanie w rozwiązywanie problemów społeczno-politycznych. Zwrócono uwagę, że w miarę realizacji reformy gospodarczej rośnie zapotrzebowanie na innowacyjność i postęp naukowo-techniczny. Od całej inteligencji partia i społeczeństwo oczekują zwiększonego zaangażowania w kształtowanie socjalistycznej osobowości, młodzieży w szkołach, uczelniach i zakładach pracy.

Ruch oporu w obozie Stutthof

Niezwykły temat był przedmiotem sesji popularnonaukowej, zorganizowanej staraniem ZW ZBoWiD w Gdańsku oraz dyrektora Państwowego Muzeum „Stutthof” w Sztutowie.

Oto podjęto rozważania na temat ruchu oporu w hitlerowskich obozach koncentracyjnych. Ta „konspiracja w konspiracji”, w warunkach niemożliwych obozowych, w której nie było „wpadki” konspiracyjnej — z reguły męcząca śmierć jej uczestników i twórców. Studium historii i polityki, a także nie wyłączonego kształtu — mniem zachować maksymalną dyskrecję. Dlatego także zasady ogół więźniów korzystały z pomocy w różnej postaci z dobroczynnych skutków działań obozowej konspiracji, lecz także nie orientowali się, komu i dlaczego należało się za to wdzięczność, choć przecież nie o nią chodziło.

Badania naukowe i znawców zagadnienia m. in. dr. Konrada Giechanowski, mgr. Krzysztofa Siewicza, dr. Józefa Małysi, mgr. Janiny Grabowskiej ujawniają stopniowo autentyczne, pozabawione mitów i deformacji, jakie miały miejsce w obozowej działalności. Na sesji zajęto się samobroną więźniów w Stutthofie.

Materiały naukowe, wyłożone w charakterze referatów uzupełniają bogatą dyskusję, głównie — choć nie tylko — z udziałem byłych więźniów obozów koncentracyjnych. Efekty sesji mają ukazać się w jednym z najbliższych zeszytów historycznych, wydawanych przez Muzeum „Stutthof”.

(na)

Obrady rektorów

W Wyższej Szkole Marynarki Wojennej w Gdyni obradowało Kolegium Rektorów Wybrzeża, poświęcone współpracy gdańskich uczelni z OG PAN. Kanwą dyskusji była wypowiedź przewodniczącego Oddziału Gdańskiego PAN prof. Roberta Szevalskiego, który zwrócił uwagę na konieczność podniesienia poziomu dydaktyki w szkołach wyższych oraz integracji badań naukowych. Dyskutanckie stwierdzenia, iż większość dydaktycznych form współpracy należy kontynuować. Nie zawsze natomiast konsultowane są tematy, podejmowane przez naukowców z poszczególnych dziedzin uczelni i PAN. Podniesiono też kwestie studiów doktoranckich, a następnie omówiono organizację kursów przygotowawczych na I rok studiów.

(k)

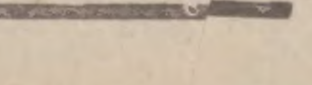
Wręczenie sztandaru

18 bm. w Uście odbyło się uroczyste wręczenie sztandaru Rybołom Przetworstwa Rybnego zorganizowanego przez Izby Rzemieślnicze w Słupsku i Gdańsku.

W kraju działa ok. 80, a w woj. gdańskim 29 zakładów rzemieślniczych zajmujących się wędzeniem i soleniem ryb oraz przerobem na tusze i marynaty. W ub. roku przerobiono ogółem 48 tys. ton surowca rybnego, a w woj. gdańskim 17 tys. ton, dając na rynek ok. 11 tys. ton gotowego produktu. Zakłady rzemieślnicze zlokalizowane głównie w Helu, Tucku, Władysławowie, Kutnie, Rumie i Gdyni, a także w Słupsku i Kołobrzegu produkuje w oparciu o umowę na usługę m. in. z Centralą Rybna, Kura, Szekunem, Kutnem, zakładami rybnymi. Jest to jedna z bardziej stabilnych branż w rzemiośle, oparta o tradycje rodzinne.

ML

3 — Szaki — budowa i rozwój osobniczy

1998

